

Valtakunnanmarsalkka Hermann Göringin vierailu yöhävittäjien luona

En enää tiedä tarkkaa päivää, mutta sen täytyi olla myöhään syksyllä 1943, muutama viikko sen jälkeen kun olin palannut haavoittumiseni jälkeen takaisin taistelutehtäviin. Taistelu Berliinistä oli kiivaimmillaan, kun koko yöhävittäjärykmentti, useita satoja miehiä, oli järjestäytynyt paraatiin valtakunnanmarsalkkaa varten.

Se oli yksi noista hyvin tunnetuista sotilaallisista seremonioista tömistelyineen ja marsseineen, asentoineen, kovaäänisine komentoineen, terävine ja lyhyine ilmoituksineen, jotka kaikki tekevät suuren vaikutuksen erityisesti nuoriin. Tällaisen sotilasparaatin huipentuma oli ”Suuri iltasoitto”, jolloin sotilassoittokunnat soittivat kirkkomusiikkia ja rumpunpärinä kohotti tunnelmaa. Vielä nykyäänkin vanhana miehenä, tunteellisempänä kuin aiemmin, tunnen kylmiä väreitä, kun näen televisiossa nuoret miehet paraatissa ja kuulen musiikin: ”Ich bete an die Macht der Liebe!“. Millaista rakkautta se on, kun nuoria sotilaita valmistellaan rumpujen soitolla ja musiikilla tappamaan ja kuolemaan?

Miten Leo Tolstoi sanoikaan niin osuvasti: *”Ota poika kodistaan, pue hänet univormuun, anna hänelle kivääri ja pistä hänet marssimaan rumpujen tahtiin – hänestä voi tulla murhaaja!”*

Valtakunnanmarsalkka ilmestyi avonaisten Mercedesien letkassa, useamman upean univormuisen kenraalin saattamana, astui autosta ulos ja tervehti meitä: ”Heil, lentäjät!” ”Heil, Herra valtakunnanmarsalkka!”, karjaisimme jyristen takaisin. Hän oli näyttävä, pyylevä herra kaikkine kunniamerkeineen, jotka hän sodan lopussa tulisi protestiksi riisumaan. Hänen sytyttävä puheensa kuulosti samalta kuin yleensäkin: Kestäkää, taistelkaa, kyseessä on meidän kansamme, me voitamme!

Tänä päivänä on kovin helppoa syyttää sen ajan nuoria miehiä heidän asenteistaan ja herkkäuskoisuudestaan.

Göring oli ollut Richthofenin ja Udetin ohella tunnettu hävittäjälentäjä ensimmäisessä maailmansodassa. Liittoutuneet olivat kieltäneet lentämisen meiltä vuosikymmeniksi, mutta Göring oli rakentanut uuden Luftwaffen ja ilmailuministerinä edelleenkehittänyt Lufthansaa, joka oli ennen sotaa yksi suurimmista eurooppalaisista lentoyhtiöistä. Me 109 oli vuonna 1938 maailman nopein hävittäjäkone. Nelimoottorinen matkustajakone Fw 200 lensi ennen sotaa 20 tunnin välilaskuttomia lentoja Berliinistä New Yorkiin. Siihen eivät amerikkalaiset lentoveneillään pystyneet, ja hylkäsivät siksi, tosin varmasti myös poliittisista syistä, kahdenvälisen sopimuksen. Amerikkalaiset pystyivät samanlaisiin pitkänmatkan matkustajalentoihin vasta sodan jälkeen 1950-luvun lopulla DC-4:llä ja Constellationilla.

Tunnettu lentäjä ja Göringin neuvonantaja Ernst Udet oli ollut USA:ssa ja solminut monia suhteita. Tunnettu Atlantin ylittäjä Lindbergh oli vierailut Göringin luona lukuisia kertoja ja kirjoittanut ihailevia juttuja Saksan ilmailun uudesta noususta.

Takaisin Göringin vierailuun: valtakunnanmarsalkka käveli nyt tiukasti asennossa seisovien yöhävittäjälentäjien edessä ja keskusteli monien kanssa. Minun kohdallani hän osoitti haavoittumismerkkiäni ja halusi tietää, mistä olin sen saanut. ”Englantilaiset ampuivat alas Berliinin päällä, herra valtakunnanmarsalkka!” ”Missä, poikani?” ”Grunewalddamm 69”. Hän nauroi, kaivoi oikeaa takintaskuaan ja antoi minulle ensimmäisen luokan Rautaristin.

Minun vieressäni seisoivat kolmen hengen miehistö, jotka olivat myös haavoittuneet, ammuttu alas ja hypänneet. Hän kysyi saman kysymyksen ensin ohjaajalta, eräältä väepeliltä.

Tämä vastasi: ”It ampui alas Bremenin yläpuolella.” Valtakunnanmarsalkka murahti jotain harmissaan, ja väepeli ei luonnollisestikaan saanut kunniamerkkiä. Seuraavana oli saman miehistön radisti. ”Mistä olette saanut haavoittumismerkkinne?” ”Herra valtakunnanmarsalkka, it ampui alas Bremenin päällä!” Göringin naama meni punaiseksi ja hän huusi ilmatorjunnan

kenraalia. "Herra kenraali", hän huusi, niin että kaikki kuulivat, "mitä te oikein teette minun pojilleni?" Meitä alkoi huolestuttaa. Göring ei selvästikään ollut käsittänyt, että tässä oli kyseessä yksi miehistö eikä kolme eri konetta. Kun taka-ampuja oli vuorossa, hän sopersi vain: "It Bremen, herra valtakunnanmarsalkka!" Naama tulipunaisena Göring kääntyi it-kenraalin puoleen: "Herra kenraali, tiedätkö mitä minä teen, jos näin käy vielä kerran?" – "En, herra valtakunnanmarsalkka!" – "Annan polttaa haavoittumismerkkin perseeseen!!" Nyt hän oli taas vanhan ajan keisarillinen upseeri ja lentueenpäällikkö ensimmäisen maailmansodan Richthofenin rykmentissä, raivoava ja lentäjiinsä samaistuva.

Lopuksi Göring kysyi, oliko jollakulla vielä toiveita. Eräs ylivääpeli maahenkilökunnasta vastasi heti, että hän haluaisi mielellään lentää yöhävittäjissä. Göring kääntyi komentajamme puoleen ja sanoi: "Tämä mies lähtee taistelulennolle tänä yönä!" Komentajamme Poldi tökkäsi minua: "Spoden, kysy nopeasti jotain järkevää!" Pelottomasti sanoin: "Herra valtakunnanmarsalkka, haluaisimme muutaman pullon konjakkia valtakunnanmarsalkan varastosta!" "Hyväksytty, poikani." "Heil, lentäjät!" – "Heil, herra valtakunnanmarsalkka!" ja niin Göring ajoi pois autossaan. Seuraavana aamuna Fieseler Storch laskeutui Parchimiin, ja lentäjä toi luutnantti Spodenille laatikollisen aitoa Napoleon-merkkistä ranskalaista konjakkia, varmaankin varastoista miehitetystä Pariisista. Olin merkittävä mies.

Tapahtunut vaikutti luonnollisesti useimpiin meistä. Göring oli kolmannen valtakunnan vallanpitäjistä suosituin. "Meidän Hermannimme" hoitaa kyllä asiat, uskoivat monet luottaen häneen. Mutta toisin kuin hänen lentäjänsä, hän oli tiennyt rikoksista idässä ja hänen täytyi kantaa niistä vastuu. Ja siksi liittoutuneet hirttivät hänet vielä hänen itsemurhansa jälkeenkin. Vae Victis!